

f.eks. handicappede børn være væsentlig ringere stillet. Det er vigtigt med nye tiltag inden for sundhedsområdet. Jeg kan da eksempelvis nævne astmaskolen, der er oprettet i Fyns Amt, hvor børn med astma og allergi lærer at leve med deres sygdom på en sådan måde, at indlæggelser og lægebesøg er absolut minimeret.

Men ellers må vi vel nok sige, at nok skal mange sygdomstilstande hos børn behandles i sundhedsvæsenet, men det egentligt forebyggende arbejde ligger andre steder, f.eks. ved bekæmpelse af luftforurening, sanering af usunde boligkomplekser og forbedring af arbejdsmiljø, så kommende forældre ikke løber risiko for at påføre deres børn fosterskader og sygdom i arveanlæggene.

Jeg vil heller ikke undlade at nævne folkeskolen, som jo udgør en væsentlig del af børns hverdag. Med den nye folkeskolelov, som trådte i kraft august 1994, er den udelte skole indført. Væk er den delte skole, der byggede på, at nogle evner var mere værd end andre. Væk er enhedsskolen, der byggede på, at alle skulle være ens. Nu skulle vi have fået skolen for alle børn. I den forbindelse blev klasselærerprincippet lovfæstet; det er en grundlæggende del af dansk skoletradition, som dermed også er blevet lovfæstet.

Når det drejer sig om de grupper af børn, som kan henregnes under en eller anden risikogrube, er målet for indsatsen over for dem for så vidt klart nok: Ingen må blive ladt i stikken. Ingen må være overladt til sig selv. Ingen må lide overlast, overgreb eller blive udsat for misbrug. Ingen børn må vokse op med en grundlæggende følelse af at være blevet svigtet af de voksne.

Når der så er tale om, med hvilke midler disse mål skal nås, skal der være plads til, at man kan samle erfaringer, forbedre handlemuligheder og afprøve ny praksis. For mig at se ligger den største fare i, at de voksne – hvad enten det er forældre, pædagoger, lærere eller andre – føler sig magtesløse, bliver udbændte og mister engagementet. Det er i det lys, jeg vurderer den handleplan for de svagest stillede børn og unge, som i de seneste år er foreslået af regeringens børneudvalg. Handleplaner skal opfattes som incitament og økonomiske muligheder for de voksne, som i praksis tager hånd om børnene. For Det Radikale Venstre er handleplaner et godt udgangspunkt, og vi vil nøje følge resultaterne.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte dagsordensforslagene, som er stillet af SF, af V og K og

af Fremskridtspartiet, men vi anbefaler det dagsordensforslag, vi selv er medforslagsstillere til.

Bruno Jerup (EL):

Det er en vigtig debat, vi har her i dag, om en sammenhængende børne- og familiepolitik. Den bygger på nogle præmisser fra vores side, som jeg vil prøve at opregne.

Vi synes, det er vigtigt, at man i forbindelse med diskussionen om en børne- og familiepolitik holder fast i, at der er noget, der hedder børns vilkår og børns rettigheder, og at de bliver prioriteret højt, sådan at man ikke kun fokuserer på nogle enkelte forhold ved familien.

Det er også vigtigt, at man i den sammenhæng prøver at forstå familien i en anden betydning end den traditionelle kernefamilie med far, mor og et par børn, at man forstår, at der er rigtig mange familier, hvor der kun er en mor eller en far i den konkrete familie, men at der også er nogle situationer, hvor man har delebørn, og nogle situationer, hvor der ikke er nogen af de oprindelige familiepersoner til stede, og hvor samfundet har overtaget det meste af familiens ansvar. Man må forstå familien i en meget bredere betydning. Jeg synes også, man skal prøve at indregne både bedsteforældre og andre familiemedlemmer i den samlede familie, så man ikke tænker på familien i betydningen kernefamilien.

Der har været et klart ønske fra forældre om at være mere sammen med deres børn. Vi mener også, at det er vigtigt, at man indlægger i familiepolitikken, at de får en mulighed for det uanset den konkrete familiestruktur. Det må vi prøve at finde måder at gøre på.

Hvis vi kigger på daginstitutionerne, er det vigtigt, at man ikke betragter daginstitutionerne og alle de pasningstilbud, der er, udelukkende som steder for samfundets opbevaring af børnene, mens forældrene er på arbejde, men også betragter dem som et kvalitativt tilbud, der skal være noget andet end bare en opbevaringsplads, mens forældrene laver noget andet. Jeg synes, det er godt, som socialministeren også var inde på, at man sikrer et fagligt niveau i pasningstilbudet, så det er et pædagogisk tilbud, der giver nogle udviklingsmuligheder for det enkelte barn, som man ikke kan opnå i familien alene.

Dermed ikke være sagt, som jeg også tidligere har sagt, at jeg mener, at institutionerne kan erstatte familien. I den udstrækning, der overho-